

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת וָאֶרָא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ח' - חלק כ"ח

קונטרס 238

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְאִי יִפְקֹדוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

דְּטַמְרִין, וְלֹא אֲתַנְהֲרֵן אֱלִין בּוֹצִינִי, מִתְעָרִין דִּינִין,
וְאֲתַעְבִּיד דִּינָא. מָאן גָּרִים לְהֵאֵי דִינָא. רַעֲוֵא דְרַעֲוִין
דְּלֹא אֲתַגְלִי, וּבְגִין בְּדִ מְהַפְכִין חֵיבֵיא רַחְמֵי לְדִינָא.
וּמָה דְאָמַר הָבֵא, מֵאֵת יְיָ מִן הַשָּׁמַיִם. בְּזַעִיר אֲפִין
אֲתַמַּר. וּמִשְׁמַע דְּכִתִּיב מִן הַשָּׁמַיִם, אֵשׁ וּמַיִם. רַחְמֵי
וְדִינָא. לְאַפְקָא מָאן דְּלִית בֵּיהּ דִּינָא כָּלֵל.

תַּנְגָּא, הַאי חוֹטְמָא זַעִיר. וְכֹד שְׂאֲרֵי תַנְגָּא (ד' קל"ח
ו"א) לְאַפְקָא, נָפִיק בְּבֵהִילוֹ, וְאֲתַעְבִּד דִּינָא.
וּמָאן מְעַבֵּב לְהֵאֵי חוֹטְמָא דְלֹא יָפִיק תַּנְגָּא, חוֹטְמָא
דְּעִתִּיקָא קַדִּישָׁא, דְּהוּא אֲקָרִי אַרְךְּ אֲפִים מִכְּלָא.

וְהֵינֵנו רְזָא דְתַנְיָנוּ, (שמות לד) יְיָ יְיָ פְּסִיק טַעֲמָא
בְּגוּוִיָּהּ. בְּכִלְהוֹ אֲתַר דְּשְׁמָא אֲדַכְּר תְּרֵי זְמַנֵּי,

ספר נפלאות הזוהר

91) תַּחֲזוּן אִישׁ הוֹרָה לְשׁוֹאֲלָיו: לְלַמֵּד זֶהר הַקְּדוּשׁ
רַבְּנֵנוּ מִרְן תַּחֲזוּן אִישׁ זָכָר צַדִּיק לְבִרְכָה הוֹרָה לְשׁוֹאֲלָיו לְלַמֵּד זֶהר כְּסָפֵר מוֹסֵר,
וְאֵף לְמַד בְּעַצְמוֹ עִם בֶּן אַחֲתוֹ, הַגָּאוֹן רַבִּי שְׁמַרְיָהוּ גְרִינְמָן זָכָר צַדִּיק לְבִרְכָה. וּבְסָפֵר
מְעַשֶּׂה אִישׁ, (עֲבָדוֹת עַל מִרְן הַגָּאוֹן הַקְּדוּשׁ תַּחֲזוּן אִישׁ וְצ"ל): שְׁאָמַר: לְשׁוֹן הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ
מְעוֹרֵר יוֹתֵר מִכָּל מַאֲמְרֵי חַז"ל.

הַקְדָּמָה לְזוּהַר תַּתְק"ס חֲלָקִים - מִבְּצַע "יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל"

יִשְׂרָאֵל ה'קְדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים ה'מָה בְּלוּלִים כָּל שָׁשִׁים רְבּוּא נְשָׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזוּהַר"ק, בְּדַבְּרָתָב רַבִּינוּ הַקְדוֹשׁ הַרְמַח"ל זִי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלִכֵּן כָּל אֶחָד יִטְמִין עַצְמוֹ בְּסֵפֶר הַזוּהַר הַק' בְּמִיחָד בְּדוֹרְנוּ דְרָא בְּתַרְאָה וְדוֹר אַחֲרוֹן. וְיִזְהַר (זַהַר חֲלָק ג') דָּף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא כְּתַב דְּהוּא "תִּיבַת נַח" שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמְּבּוּל הַנּוֹרָא. וְלִזְוָה תַּתְקַן הַרְמַח"ל זִי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלַמּוֹד זוּהַר"ק וּבְזֶה יִתְבַּטְּלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת - וְיִצְמַחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְיַחַת קַרְן דְּדוֹד בְּמַהֲרָה. (וְעַיֵן בְּסֵפֶר זְכוּתָא דְרַשְׁבִּי).

כְּתַב בְּשֵׁדֵי חֲמוֹד (מַעֲרַכַת מ' סוּף בְּלָל קצ"ח) וז"ל: מִצְוָה שְׁעוֹשִׁים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוּ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוּ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חִבּוּרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׁכָל אֶחָד לּוֹקַח מִסְכַּת אַחַת, וְעוֹשִׂים סִיּוּם פְּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חִבּוּרוֹת שְׁחַלְקוּ בִּינֵיהֶם לְלַמּוֹד סֵדֶר מְשֻׁנוּת, וְשׁוֹרַת הַדִּין נוֹתֵנַת שִׁטּוֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר כְּאִילוּ לַמּוֹד הַש"ס כּוֹלוּ, עַב"ל. - שְׁמַחַת סִיּוּם סֵפֶר הַזֶּה: הַרְבֵּי רַבִּי בְּרוּךְ נֶכַד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זִיע"א, נִהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בַּיּוֹם ל"ג בְּעַמּוֹר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזֶּהר הַקְדוֹשׁ, וְאַחַר הַסִּיּוּם לְקַח הַסֵּפֶר הַזֶּהר בְּיַדִּי קְדוֹשׁ וְרַקֵּד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רְקוּדִין דְּקִדְשָׁה מְשֻׁמַּחַת הַיּוֹם וּמְשֻׁמַּחַת הַתּוֹרָה נֶשֶׁק בְּפִי קְדוֹשׁ אֶת סֵפֶר הַזֶּהר וְאָמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן, "אֵיךְ קָעַן דִּיךְ, אֲוֹן דּוּ קַעֲנִסְט מִיךְ" וּפִירוּשׁ: אֲנִי מִפְּרִי אוֹתָךְ, וְאַתָּה מִפְּרִי אוֹתִי. (טַעֲמֵי הַמְּנַהֲגִים).

קְרִיאַת גְּדוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם בְּשֵׁנַת תַּרפ"א: מַעֲלַת לַמּוֹד הַזֶּהר הַקְדוֹשׁ אֲשֶׁר הוּא מְבַטֵּל כָּל מִינֵי פְּרַעֲנוּת וּגְזֵרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתָנָא וְחִרְבָּא וּבְזֶה מַעֲלָמָא... לְשַׁקֵּד עַל לַמּוֹד הַזֶּהר לְגַמֵּר בְּאַרְץ וּבְחוּצָה לְאַרְץ אֶלֶף סִיּוּמִים... וּבְרִוּר כִּי גַם אֲנִשֵׁי חוּץ לְאַרְץ יַעֲלֶה הַלַּמּוֹד שְׁלָהֶם עִם אֲנִשֵׁי עִיר הַקְדוֹשׁ בְּמִסְלַת בֵּית קְדוֹשׁ הַקְדוֹשִׁים בְּסוּד כָּל יִשְׂרָאֵל עַרְבִים זֶה בְּזֶה, וְנִכְנַס לְשָׁנָה חֲדָשָׁה שְׁנַת גְּאֻלָּה וְיִשׁוּעָה בְּרַחֲמִים עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ... סִיּוּם זַהַר לְעֵלוּי מִזֵּל עִם יִשְׂרָאֵל וּלְבַטֵּל כָּל הַצָּרִים אוֹתָם עֲלִיוֹנִים וְתַחַתְוֹנִים, וְיִפְרַע עֲצַת אוּיְבֵינוּ וְיִקְלַקֵּל מַחְשְׁבוֹתָם וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תּוֹשִׁיָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֵן לְבִטָּח וְנִרְאָה בְּנַחֲמַת צִיוֹן, וּבְמַהֲרָה יִתְקַיֵּים וְיִקְרָאתָם דְּרוּר בְּאַרְץ אֲבִיךָ.

הַלּוּמְדִים בְּחִבּוּרָה - כָּל אֶחָד כְּמָה דְקוֹת וּמְשִׁתְתַּפִּים וּמְתַאֲחָדִים בְּרַצוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוֹלָם שְׁלַמְדוּ כָּל הַזוּהַר"ק, וְכַף נוֹכַל בְּשִׁבַע דְקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוּהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוּ דְבְרֵי הַנְּבִיאִי יִשְׁעִיָה (פֶּרֶק ס' כ"ב) "הַקְטֵן יְהִיָה לְאַלְף" שְׁאִפִּילוּ בְּדוֹרְנוּ הַנְּמוּךְ - יוֹכַל לְהַחֲשֵׁב לְשֵׁר הָאֶלֶף, שְׁסִים כָּל הַזוּהַר"ק, וּבְפִלְא יוֹעֵץ (עַרְף רַבִּים) כְּתַב: וְכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְרַבִּים וְתַפְלָה דְרַבִּים וְכָל מִצְוָה הַנְּעִשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי בֵן רַאוּי לְכָל אָדָם לְהַתְחַבֵּר עִם יְרֵאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מְאָמֵר דְּדוֹד הַמְּלָךְ ע"ה (תְּהִלִּים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךְ". עַב"ל.

עַל סִיּוּם "כָּל סֵפֶר הַזֶּהר" בְּגִירְסָא מְצִינוּ מְנַהֵג יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת אֲזוּ סַעֲדַת מִצְוָה וּלְפִטוֹר בְּכוּרִים מִתַּעֲנִית בְּעַרְב פֶּסַח. (סֵפֶר דְרָף אר"ץ מְנַהֵגֵי יְהוּדֵי אֲרַם צוּבָה חֲלָק א' עַמּוּד כ"ז). (וְעַיֵן בְּשׁוֹרַת פְּרַחֵי כְּהוּנָה חֲלָק אר"ח ס' י"ג)... וּמִמִּילָא כָּל שְׁכָן בְּלַמּוֹד הַזוּהַר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

פְּסִיק טַעְמָא בְּגוּוֹיֵיהוּ, כְּגוֹן (בראשית כב) אֲבָרָהֶם אֲבָרָהֶם.
 (בראשית מז) יַעֲקֹב יַעֲקֹב. (שמואל א ג) שְׁמוּאֵל שְׁמוּאֵל.
 בְּלָהוּ פְּסִיק טַעְמָא בְּגוּוֹיֵיהוּ. חוּץ מִמֹּשֶׁה מֹּשֶׁה, דְּלֹא
 פְּסִיק טַעְמָא בְּגוּוֹיֵיהוּ. מָאִי טַעְמָא. אֲבָרָהֶם אֲבָרָהֶם,
 בַּתְּרָאָה שְׁלִים, קַדְמָאָה לָא שְׁלִים, דְּהַשְׁתָּא שְׁלִים
 בְּעֵשֶׂר נְסִינֵי, וּבְגִין כַּד פְּסִיק טַעְמָא בְּגוּוֹיֵיהוּ, דְּהַשְׁתָּא
 לָא הָוָה אִיהוּ כַּד קַדְמִיתָא.

יַעֲקֹב יַעֲקֹב, בַּתְּרָאָה שְׁלִים, קַדְמָאָה לָא שְׁלִים,
 דְּהַשְׁתָּא אַתְּבָשָׁר בְּיוֹסֵף, וְשָׂרָא וְשָׂרָא עֲלֵיהּ
 שְׂכִינְתָא. וְעוּד, דְּהַשְׁתָּא אַשְׁתְּלִים בְּאַרְעָא, אִילְנָא

ספר נפלאות הזוהר

פרק יא

זו בעל הלשם [סבו של מרן הגאון רבי יוסף שלום אַלְיָשִׁיב שליט"א] בקש הסבמה
 מבעל בן איש חי, החד בְּדָרָא בְּנִגְלָה וּבְנִסְתָּרוֹת
 אַבְל בַּא נָא וְרָאָה מָה אָמַר עַל רַבֵּינוּ אַחַד מִגְדוּלֵי חַכְמֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁבָּאוּתוֹ הַדּוֹר,
 הוּא רַבֵּינוּ הַקְּדוֹשׁ הַמְּקַבֵּל הַאֲלֹקִי רַבִּי שְׁלֹמֹה אֲלִישִׁיב זָכָר צְדִיק וְקְדוֹשׁ לְבָרְכָה (שהוא
 סבו של מרן הגאון רבי יוסף שלום אַלְיָשִׁיב שליט"א) בַּעַל הַסֵּפֶר הַנּוֹרָא "לְשֵׁם שְׁבוּ וְאַחֲלָמָה"
 פְּרוּשׁ עַל הַעֵץ חַיִּים (וְהִנֵּה נִחְשָׁב כְּאַחַד מִגְדוּלֵי הַדּוֹר הַהוּא, וְכִמוּ שֶׁיִּדְוַע וּמְפָרְסֵם שְׁמָרְן בַּעַל הַתּוֹפֵן
 חַיִּים וְהַמְשַׁנֵּה בְּרוּרָה נִסְע לְרֵאוּתוֹ וְלַחֲזוֹת בְּנַעַם פְּנִיּוֹ, וְגַם אָמַר לְאַחַד שֶׁהֲלֹךְ לִפְגַּשׁ אֶת בַּעַל הַלְשָׁם,
 שְׂפָדָאִי לְרֵאוּתוֹ, כִּי מִי יִדְע אִם בְּעוֹלָם הָבָא נִזְכָּה לְרֵאוּת אוֹתוֹ).

וְקַדָּם נִכְתָּב אֶת סְפוּר הַדְּבָרִים, דְּהִנֵּה כְּפִדוּעַ כְּאֶשֶׁר הוֹצִיא בַּעַל הַלְשָׁם הַנּוֹזֵכַר לְעִיל
 אֶת סֵפְרוֹ "לְשֵׁם שְׁבוּ וְאַחֲלָמָה" לְאוּר, שְׁלַח אוֹתוֹ לְרַבֵּינוּ הַבֵּן אִישׁ חַי לְתַת לוֹ הַסְבְּמָה
 עַל סֵפְרוֹ, וְרַבֵּינוּ כְּפִדוּעַ שְׂמַח מְאֹד עַל הַסֵּפֶר וְאָמַר עַל בַּעַל הַלְשָׁם שֶׁהוּא "אַרִּי

ואמרתם כה לחי, וכי דוד לא היה יודע בו בנבל שהוא אומר בשבילו ואמרתם כה לחי? אלא אותו יום, יום טוב של ראש השנה היה, והקדוש ברוך הוא יושב בדין על העולם, ובשביל הקדוש ברוך הוא הוא אומר ואמרתם כה לחי, לקשר כה לחי, שכל החיים תלויים בו. ואמה שלום, מה זה ואמה? אמה היה צריך (לכתוב)! אלא ואמה, הכל לקדוש ברוך הוא אומר, כדי לקשר לקשר הקשר האמונה וכראוי.

מכאן למדנו שאסור להקדים שלום לאדם ושע, ואם צריך, יקדים לו כמו דוד שברך את הקדוש ברוך הוא, ונראה שאמר בגללו. ואם תאמר שזו רמאות - לא, שהרי כל מה שמעלה לקדוש ברוך הוא ונראה שבשבילו אומר - אינו רמאות. ומי שמקדים שלום לצדיק כאלו הקדים לקדוש ברוך הוא, כל שפן מר, שהוא שלום למעלה ולמטה.

וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי ושמי ה' לא נודעתי להם. רבי חזקיה פתח, (תהלים לב) אשרי אדם לא יחשב ה' לו עון וגו'. פמה אטומים הם בני אדם שלא יודעים ולא מסתכלים על מה עומדים בעולם, שהרי כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, עשה את האדם בדיקון שלו והתקינו בתקוניו, כדי שישתדל בתורה וילך בדרךיו.

שהרי כשברא אדם, מעפר המקדש שלמטה נתקן, וארבעה צדדי העולם התחברו באותו מקום שנקרא בית המקדש. ואותם ארבעה צדדי העולם התחברו בארבעה צדדים, שהם יסודות העולם א"ש רוח ומי"ם ועפ"ר, והתחברו ארבעה צדדים אלו

לך שלום. ואמרתם כה לחי, וכי דוד לא היה יודע ביה בנבל, דאיהו אומר בגינייה, ואמרתם כה לחי, אלא, ההוא יומא, יומא טבא דראש השנה הוה, וקודשא בריך הוא יתיב בדינא על עלמא, ובגין קדשא בריך הוא קאמר, ואמרתם כה, לחי, לקשרא כה, לחי, דכל חייך ביה תליין. ואמה שלום, מאי ואמה אמה מיבעי ליה. אלא, ואמה כלא לקודשא בריך הוא קאמר, בגין לקשרא קשרא דמהימנותא כדקא יאות.

מכאן אוליפנא, דהא לבר נש חייבא, אסור לאקדמא ליה שלום, ואי אצטריו, יקדים ליה פדוד, דבריו ליה לקודשא בריך הוא, ואתחזי דבגיניה קאמר. ואי תימא דרמאות הוה. לאו. דהא כל מאן דסליק ליה לקודשא בריך הוא, ואתחזי דבגיניה קאמר, לאו רמאות הוה. ומאן דאקדים שלום לזכאה, פאילו אקדים ליה לקודשא בריך הוא, פל שפן מר, דאיהו שלמא לעילא ותתא.

וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי ושמי יי' לא נודעתי להם. רבי חזקיה פתח, (תהלים לב) אשרי אדם לא יחשב ה' לו עון וגו'. פמה אינון בני נשא אטימין, דלא ידעין, ולא מסתכלין, על מה קיימין בעלמא. דהא קדשא בריך הוא כד ברא עלמא, עבד ליה לבר נש בדיוקנא דיליה, ואתקין ליה בתקונוי, בגין דישתדל באורייתא, ויהך באורחוי.

דהא כד אתברי אדם, מעפרא דמקדשא דלתתא אתתקן וארבע סטרי דעלמא, אתחברו בהוה אתר דאקרי בי מקדשא.

ואינון ארבע סטרי דעלמא, אתחברו בארבע סטרי, דאינון יסודין

בְּאַרְבַּעַה צְדָדִי (סודות) הַעוֹלָם,
וְהַתְקִין מֵהֶם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא גוֹף אֶחָד בְּתַקִּין עֲלִיּוֹן,
וְגוֹף זֶה הַתְּחַבֵּר מִשְׁנֵי
עוֹלָמוֹת, מֵהַעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן הַזֶּה
וּמֵהַעוֹלָם שְׁלֹמֶעֱלָה.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בֵּא רְאֵה,
אַרְבַּעַה רֵאשׁוּנִים הֵם סוּד
הָאֲמוּנָה, וְהֵם אֲבוֹת שֶׁל
כָּל עוֹלָמוֹת, וְסוּד הַמְּרַכְבֵּה
הָעֲלִיּוֹנָה הַקְדוּשָׁה. וְאוֹתָם
אַרְבַּעַה יְסוּדוֹת, אֲשֶׁר רַבִּי
וּמִיָּם וְעַפְרָיִם, אֵלֶּה הֵם סוּד
עֲלִיּוֹן. וְאוֹלוֹ הֵם הָאֲבוֹת, שֶׁכָּל הַעוֹלָמוֹת
אֲבוֹת שֶׁל הַכּוֹל וּמֵהֶם יוֹצֵאִים זֶה"ב
וְכִסְיָ וְנַחֲשׁוֹת וּבְרִזְל, וְתַחַת
אֵלֶּה מַתְּכוֹת אַחֲרוֹת שְׁדוּמִים
לָהֶם וּכְמוֹ שֶׁאֵלֶּיךָ.

בֵּא רְאֵה, אֲשֶׁר רַבִּי וּמִיָּם
וְעַפְרָיִם אֵלֶּה הֵם הָרֵאשׁוּנִים
וְהַשְּׂרָשִׁים שְׁלֹמֶעֱלָה וְשְׁלֹמֶטָה,
וְתַחְתּוֹנִים וְעֲלִיּוֹנִים עוֹמְדִים
עֲלֵיהֶם. וְאֵלֶּה הֵם אַרְבַּעַה,
לְאַרְבַּעַה צְדָדִי הַעוֹלָם, וְעוֹמְדִים
בְּאַרְבַּעַה אֵלֶּיךָ: צְפוּן וְדְרוֹם
וּמְזֶרֶח וּמַעַרְב. אֵלֶּיךָ הֵם
אַרְבַּעַה צְדָדִים שֶׁל הַעוֹלָם,
וְעוֹמְדִים בְּאַרְבַּעַה אֵלֶּיךָ. אֲשֶׁר
לְצַד צְפוּן, רַבִּי לְצַד מְזֶרֶח.
מִיָּם לְצַד דְרוֹם. מִשּׁוּם
שֶׁהַדְרוֹם הוּא חָם וְיָבֵשׁ. מִים
קָרִים וְלַחִים. עַפְרָיִם לְצַד
מַעַרְב. וְאַרְבַּעַה אֵלֶּיךָ קְשׁוּרִים
בְּאַרְבַּעַה אֵלֶּיךָ, וְכֹלָם אֶחָד, וְאֵלֶּה
עוֹשִׂים אַרְבַּעַה מַתְּכוֹת, שֶׁהֵם
זֶה"ב וְכִסְיָ וְנַחֲשׁוֹת וּבְרִזְל.
הָרִי הֵם שְׁנַיִם עֶשֶׂר, וְכֹלָם אֶחָד.
בֵּא רְאֵה, הָאֵשׁ הִיא בְּשִׁמְאֵל,
לְצַד צְפוּן, שֶׁהָרִי הָאֵשׁ בּוֹ תִּקֵּף
הַחֲמִימוֹת, וְהַיָּבֵשׁ שֶׁלּוֹ חֲזָק.
וְצְפוּן הַהַפֵּךְ שֶׁלּוֹ, וְנִמְזָגִים אֶחָד
בְּאֶחָד וְהוּא אֶחָד. מִיָּם לְמִיָּם,
וְהוּא לְצַד דְרוֹם, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
כְּאֶחָד, עוֹשֶׂה מְזָג זֶה כְּמְזָג זֶה.

דְּעִלְמָא, אֲשֶׁר רַבִּי וּמִיָּם וְעַפְרָיִם, וְאַתְחַבְּרוּ
אַרְבַּע סְטָרִין אֵלֶיךָ, בְּאַרְבַּע סְטָרִי (נִיָּא וְסוּדִין)
דְּעִלְמָא, וְאַתְקִין מִנְיָהוּ קְדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא חַד
גּוּפָא בְּתַקוּנָא עֲלָאָה. וְהִיא גּוּפָא, אַתְחַבְּר
מִתְרִין עֲלִמִין, מְעִלְמָא דָּא תַתָּאָה, וּמְעִלְמָא
דְּלַעֲלָא.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, תָּא חֲזִי, אַרְבַּע קְדָמָי אֵינּוֹן
רְזָא דְמַהֲיִמְנַתָּא. וְאֵינּוֹן אֲבָהִין דְּכִלְהוּ
עֲלִמִין. וְרְזָא דְרַתִּיכָא עֲלָאָה קְדִישָׁא. וְאֵינּוֹן
אַרְבַּע יְסוּדִין: אֲשֶׁר רַבִּי וּמִיָּם וְעַפְרָיִם. אֵלֶיךָ
אֵינּוֹן רְזָא עֲלָאָה. (וְאֵלֶיךָ אֵינּוֹן אֲבָהוּ דְּכִלְהוּ עֲלִמִין אֲבָהוּ דְּכִלְהוּ)
וּמֵאֵינּוֹן נִפְקִין, זֶה"ב וְכִסְיָ וְנַחֲשׁוֹת וּבְרִזְל.
וְתַחֲתוֹת (דְּרָא כ"ד ע"א) אֵלֶיךָ מַתְּכָאן אַתְרִינִין, דְּדַמְיִין
לוֹן. (כְּנֻנָא דְּאֵלֶיךָ).

תָּא חֲזִי. אֲשֶׁר רַבִּי וּמִיָּם וְעַפְרָיִם, אֵלֶיךָ אֵינּוֹן
קְדָמָי וְשְׂרָשִׁין דְּלַעֲלָא וְתַתָּא, וְתַתָּאִין
וְעֲלָאִין עֲלִיָּהוּ קְדִישִׁין. וְאֵלֶיךָ אֵינּוֹן אַרְבַּע,
לְאַרְבַּע סְטָרִי עֲלָמָא, וְקְדִישִׁין בְּאַרְבַּע אֵלֶיךָ:
צְפוּן, וְדְרוֹם, וּמְזֶרֶח, וּמַעַרְב. אֵלֶיךָ אֵינּוֹן
אַרְבַּע סְטָרִין דְּעִלְמָא, וְקְדִישִׁין בְּאַרְבַּע אֵלֶיךָ.
אֲשֶׁר לְסִטְר צְפוּן. רַבִּי לְסִטְר מְזֶרֶח. מִיָּם
לְסִטְר דְרוֹם. בְּגִין דְּדְרוֹם אִיהוּ חָם וְיָבֵשׁ מִיָּם
קָרִים וְלַחִים עַפְרָיִם לְסִטְר מַעַרְב. וְאַרְבַּע
אֵלֶיךָ, בְּאַרְבַּע אֵלֶיךָ קְטִירִין, וְכִלְהוּ חַד, וְאֵלֶיךָ
עֲבָדִי אַרְבַּע מַתְּכָאן, דְּאֵינּוֹן זֶה"ב וְכִסְיָ
וְנַחֲשׁוֹת וּבְרִזְל הָאֵשׁ אֵינּוֹן תְּרִיסָר, וְכִלְהוּ חַד.
תָּא חֲזִי, אֵשׁ הוּא בְּשִׁמְאֵלָא, לְסִטְר צְפוּן, דְּהָא
אֵשׁ, תּוֹקְפָא דְחֲמִימוֹתָא בֵּיה, וְיָבֵשׁוּ
דִּילִיָּה תִקִּיף. וְצְפוּן בְּהַפּוּכָא דִּילִיָּה הוּא,
וְאַתְמְזִיג חַד בְּחַד וְאִיהוּ חַד. מִיָּם לִמְיָנָא,
וְהוּא לְסִטְר דְרוֹם. וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, לְחַבְרָא
(לְאַחֲרָא) לוֹן בְּחַדָּא, עֲבִיד מְזָגָא דָּא כְּמְזָגָא דָּא.

הוּא לְחַבְרָא וְלַחֲזִיקִים

צפון איהו קר ולח, אשא חם ויבש. אחלף לון
לסטר דרום. דרום, איהו חם ויבש. מים
קרים ולחים. וקודשא בריהו הוא מזיג לון
פחד דנפקי מיא מדרום, ועאלין בגו צפון.
ומצפון נגדי מיא. נפיק אשא מצפון, ועאל
בתוקפא דדרום, ומדרום נפיק תוקפא
דחמימותא לעלמא. בגין דקודשא בריהו הוא
אוזיף דא בדא, וכל חד וחד אוזיף לחבריה
מדיליה בדקא חזי ליה. כגוונא דא רוח
ומזרח, בגין דיוזיף כל חד לחבריה, ואתכליל
דא בדא, לאתחברא כחד.

הא חזי, אשא מסטרא דא, מים מסטרא דא.
ואינון מחלוקת. עאל רוח בינייהו, ואחיד
לתרין סטרין. הדא הוא דכתיב, (בראשית א) ורוח
אלהים מרחפת על פני המים. דהא אשא
קאים לעילא בסטרא דא. ומים קיימי על אפי
ארעא. רוחא אעיל בינייהו, ואחיד לתרין
סטרין, ואפריש מחלוקת. עפר, מיא קיימי
עליה ורוחא ואשא ומקבלא מכלהו, בחילא
דתלתא אלין דקיימי עליה.

הא חזי, רוח ומזרח. מזרח, חם ולח, רוח, (קר
ויבש סטרא דאיהו ובישא) חם ולח איהו, ויבגיני כף,
אחיד לתרין סטרין, דהא אש חם ויבש, ומים
קרים ולחים, רוח איהו חם ולח, סטרא דאיהו
חם, אחיד באשא. סטרא דאיהו לח, אחיד
במיא. ועל דא אספים בינייהו, ואפריש
מחלוקת דאשא ומיא.

עפר איהו קר ויבש, ועל דא מקבל עליה
פלהו, וכלהו עבדי ביה עבידתיהו,
ומקבלא מכלהו, לאפקא בחיליהוון מזונא
לעלמא. בגין דבמערב אתאחיד עפרא, דאיהו
קר ויבש. וסטרא דאיהו קר, אחיד בצפון
דאיהו קר ולח, דהא קרירא אתאחיד בקרירא.

בא ראה, אש מצד זה, מים מצד
זה, והם מחלקת. נכנסת רוח
ביניהם ואוחזת את שני הצדדים.
זהו שכתוב (בראשית א) ורוח אלהים
מרחפת על פני המים, שהרי אש
עומדת למעלה בצד זה, ומים
עומדים על פני הארץ. רוח נכנסת
ביניהם ואוחזת את שני הצדדים
ומפרידה מחלקת. העפר, המים
עומדים עליו, ורוח ואש,
ומקבלת מכלם בכח של שלש
אלה שעומדים עליו.

בא ראה. רוח ומזרח. מזרח חם
ולח, רוח קר ויבש. הצד שהוא יבש חם
ולח היא, ולכן אוחזת את שני
הצדדים, שהרי אש חם ויבש,
ומים קרים ולחים. רוח הוא חם
ולח. הצד שהוא חם אוחז חם
הצד שהוא לח אוחז במים. ועל
זה יש הסכמה ביניהם, ומפריד
מחלקת של אש ומים.

עפר הוא קר ויבש, ולכן מקבל
עליו את פלם, וכלם עושים בו
מעשיהם, ומקבל מכלם להוציא
בכחם מזון לעולם, משום
שבמערב נאחז העפר שהוא קר
ויבש, וצד שהוא קר אוחז בצפון
שהוא קר ולח, שהרי קר נאחז
בקר. משום כן צפון נאחז

במעַרְב בְּצַד זֶה. דְּרוֹם שְׁהוּא חֵם וְיָבֵשׁ, בְּאוֹתוֹ הַיָּבֵשׁ שְׁלוֹ אוֹחוֹ אֵת הַיָּבֵשׁ שֶׁל הַמַּעַרְב בְּצַד אַחֵר, וְנֶאֱחָזוּ מַעַרְב בְּשָׁנֵי צִדִּים.

וְכֵן נֶאֱחָזוּ דְרוֹם בְּמִזְרַח, שְׁהָרֵי חֲמִימוֹת הַדְרוֹם נֶאֱחָזוּ בְּחֲמִימוֹת הַמִּזְרָח. וּמִזְרַח נֶאֱחָזוּ בְּצִפּוֹן, שְׁהָרֵי לַחוֹתוֹ נֶאֱחָזוּ בְּלַחוֹת הַצִּפּוֹן. עֲלֶשׁוּ נִמְצָא דְרוֹמִי"ת מְזַרְחִי"ת. מְזַרְחִי"ת צְפוֹנִי"ת. צְפוֹנִי"ת מַעַרְבִי"ת. מַעַרְבִי"ת דְרוֹמִי"ת. וְכֻלָּם כְּלוּלִים זֶה בְּזֶה לְהַשְׁתַּלְשֵׁל אֶחָד בְּאַחֵד.

כְּמוֹ כֵן צְפוֹן עוֹשֶׂה זָהָב, שְׁמַצֵּד תִּקְרָה הָאֵשׁ נַעֲשֶׂה זָהָב, וְהֵינּוּ שְׁכָתוּב (איוב לו') מִצְפוֹן זָהָב יֵאָתֶה. שְׂאֵשׁ אַחוֹז בְּעֶפֶר וְנַעֲשֶׂה זָהָב, וְהֵינּוּ שְׁכָתוּב (שם כח) וְעִפְרוֹת זָהָב לו'. וְסוּד זֶה שְׁנַיִם כְּרוּבִים זָהָב.

מִיָּם נֶאֱחָזִים בְּעֶפֶר, וְיִקְרִירוֹת בְּלַחוֹת עוֹשֶׂה כֶּסֶף, כְּעַת הָרֵי עֶפֶר נֶאֱחָזוּ בְּשָׁנֵי צִדִּים, בְּזָהָב וּבְכֶסֶף, וְנִתְּן בִּינֵיהֶם. רוּחַ אוֹחֹזֵת אֵת הַפְּלִים, וְאוֹחֹזֵת וְתַמְיָהָה, בְּמֵה שְׂאֵמֶר רוּחַ

קָר וְיָבֵשׁ. שְׂאֵם כֵּן, רוּחַ וְעֶפֶר שְׂוִים בְּטַבְעָם, אֲבָל יֵשׁ אוֹמְרִים כִּי רוּחַ חֵם וְלֹא, וְאֵם כֵּן נוֹכַל לֹמַר שְׂאוֹחוֹ הַרוּחַ לְשָׁנֵי צִדִּים – אֵשׁ חֵם וְיָבֵשׁ, וְרוּחַ חֵם וְלֹא. הַצֵּד שְׁהוּא חֵם אוֹחוֹ בְּמִיָּם, וְנִמְפָּרֵד מִחֻלְקַת שֶׁל אֵשׁ וּמִיָּם. עֶפֶר הוּא קָר וְיָבֵשׁ, וּמִיָּם קָרִים וְלֹחִים, וְהַצֵּד הַקָּר אוֹחוֹ בְּעֶפֶר בְּצַד הַקָּר. נִמְצָא שְׁעֶפֶר מִקְבֵּל עֲלוֹי כֻלָּם, מִשּׁוּם כֵּךְ אַחוֹז לְשָׁנֵי הַצִּדִּים, שְׁהָרֵי אֵשׁ חֵם וְיָבֵשׁ, מִיָּם קָר וְלֹא. עִי"בו אֵת הָאֵשׁ, וּמוֹצִיאָהּ שְׁנַיִם כְּאֶחָד, שְׁהוּא עֵין נְחֹשֶׁת קָלָל. וְעֶפֶר שְׂאֵמֶרְנוּ, כְּשֶׁהוּא לְבָדוּ בְּלִבָּשׁ וְהַקָּר שְׁלוֹ, יוֹצֵא בְּרִזָּל, וְסִימְנָה - (קהלת י) אֵם קָהָה הַבְּרִזָּל וְגו'.

וְעֶפֶר זֶה נֶאֱחָזוּ בְּכֻלָּם, וְכֻלָּם עוֹשִׂים בּוֹ כְּצוּרָה שְׁלֵהֶם. בֹּא רָאָה, בְּלֹא עֶפֶר אֵין זָהָב וְכֶסֶף וְנֹחֶשֶׁת, שְׁהָרֵי כֹל אֶחָד וְאֶחָד מְלוּה לְחִבְרוֹ מִשְׁלוֹ לְהַתְקַשֵּׁר זֶה בְּזֶה. וְהַעֶפֶר נֶאֱחָזוּ

בְּגִין כֵּךְ צְפוֹן אֶתְאֶחִיד בְּמַעַרְב בְּסִטְרָא דָא. דְּרוֹם דְּאִיהוּ חֵם וְיָבֵשׁ, בְּהֵוּא יְבִישׁוּתָא דִּילֵיהּ, אֶחִיד לִיבְשׁוּתָא דְמַעַרְב בְּסִטְרָא אַחְרָא, וְאֶתְאֶחִיד מַעַרְב בְּתֵרִין סִטְרִין.

וְכֵן אֶתְאֶחִיד דְרוֹם בְּמִזְרָח, דְּהָא חֲמִימוֹתָא דְדְרוֹם, אֶתְאֶחִיד בִּיהּ בְּחֲמִימוֹתָא דְמִזְרָח. וּמִזְרָח אֶתְאֶחִיד בְּצִפּוֹן דְּהָא לַחוֹתָא דִּילֵיהּ אֶתְאֶחִיד בְּלַחוֹתָא דְצִפּוֹן. הַשְׁתָּא אֶשְׁתַּכַּח דְרוֹמִי"ת מְזַרְחִי"ת. מְזַרְחִי"ת צְפוֹנִי"ת. צְפוֹנִי"ת מַעַרְבִי"ת. מַעַרְבִי"ת דְרוֹמִי"ת וְכֻלָּהוּ כְּלִילָן דָּא בְּדָא, לְאֶשְׁתַּלְשְׁלָא חַד בְּחַד.

כְּגוֹנוּנָא דָא, צְפוֹן עֶבֶיד דְּהֵבָא. דְּמַסְטְרָא דְתוֹקְפָא דְאֶשָּׁא, אֶתְעֶבֶיד דְּהֵבָא. וְהֵינּוּ דְכְתִיב, (איוב ל"ז) מִצְפוֹן זָהָב יֵאָתֶה. דָּאֵשׁ אֶתְאֶחִיד בְּעֶפֶר, וְאֶתְעֶבֶיד דְּהֵבָא. וְהֵינּוּ דְכְתִיב, (איוב כ"ח) וְעִפְרוֹת זָהָב לו'. וְרָזָא דָא, שְׁנַיִם כְּרוּבִים זָהָב.

מִיָּם אֶתְאֶחִיד בְּעֶפֶר, וְיִקְרִירוֹתָא בְּלַחוֹתָא עֶבֶיד כֶּסֶף, הַשְׁתָּא הָא עֶפֶר אֶתְאֶחִיד בְּתֵרִין סִטְרִין, בְּזָהָב וּבְכֶסֶף, וְאֶתְיִיְהִיב בִּינֵיהֶוּ. רוּחָא אֶחִיד לְמִיָּם, וְאֶחִיד (הַנְתָּה: תְּמִיָּהָה כְּמֵה דְאֵמֶר רוּחַ קָר וְיָבֵשׁ שְׂאֵם כֵּן עֶפֶר וְרוּחַ חֵם וְלֹחִים וְרוּחַ חֵם וְיָבֵשׁ וְרוּחַ חֵם וְלֹא וְאֵם כֵּן נוֹכַל לֹמַר דְּאֶחִיד רוּחַ לְתֵרִין סִטְרִין אֵשׁ חֵם וְיָבֵשׁ וְרוּחַ חֵם וְלֹא סִטְרָא דְאִיהוּ חֵם אֶחִיד בְּאֵשׁ וּסִטְרָא דְאִיהוּ לַח אֶחִיד בְּמִיָּא וְאֶפְרַיִשׁ מִחֻלְקַת דְּאֶשָּׁא וּמִיָּא. עֶפֶר אִיהוּ קָר וְיָבֵשׁ וּמִיָּם קָרִים וְלֹחִים וְסִטְרָא דְקָר אֶחִיד בְּעֶפֶר בְּסִטְרָא דְקָר אֶשְׁתַּכַּח דְּעֶפֶר מִקְבֵּל עֲלוֹי בְּלַחוֹתָא בְּגִין כֵּךְ אֶחִיד לְתֵרִין סִטְרִין דְּהָא אֵשׁ חֵם וְיָבֵשׁ מִיָּם קָר וְלֹא ע"ב) (דף כ"ד ע"ב) לְאֵשׁ, וְאֶפִּיק תְּרִין כְּחַד, דְּאִיהוּ (יחזקאל א') עֵין נְחֹשֶׁת קָלָל. וְעֶפֶר דְקַאמְרוֹן, כֹּד אִיהוּ בְּלַחוֹדוּי, בִּיבִישׁוֹ וְיִקְרִירוֹ דִּילֵיהּ, נְפִיק בְּרִזָּל, וְסִימְנָה, (קהלת י) אֵם קָהָה הַבְּרִזָּל וְגו'.

וְהָא עֶפֶר, אֶתְאֶחִיד בְּכֻלָּהוּ, וְכֻלָּהוּ עֶבֶדִין בִּיהּ כְּגוֹנוּנָא דְלְהוֹן. תָּא חֲזִי,

בְּכָלֶם, מְשׁוּם שֶׁשְׁנֵי צְדָדִים אוֹחֲזִים אוֹתוֹ, אֲשֶׁר וּמֵיָם. וְרוּחַ נִקְרְבַת לוֹ בְּשִׁבְלֵי שְׁנֵי אֱלֹהִים וְעוֹשֶׂה בּוֹ מַעֲשֵׂה. נִמְצָא שֶׁשְׂמֵת־חִבְרֹן עֶפְרַיִם, עוֹשֶׂה וּמוֹלִיד עֶפְרוֹת אַחֲרָיִם כְּמוֹ שְׁלֹהֵם, כְּמוֹ שֶׁזָּהָב מוֹלִיד עֶפְרוֹ פְּסֻלַת יִרְקָה, שֶׁהֵיא כְּמוֹ זָהָב מִמֶּשׁ. כְּמוֹ שֶׁכֶּסֶף שְׂמוֹלִיד עֶפְרוֹת, וּכְמוֹ שֶׁנֶּחֱשֶׁת הַעֲלִיּוֹנָה מוֹלִידָה בְּדִיל שֶׁהִיא נֶחֱשֶׁת קֶטְנָה. כְּמוֹ שֶׁבְּרוֹז מוֹלִיד בְּרוֹז, וְסִימָנָךְ - (מְשָׁלִי כ"ז) בְּבְרוֹז יַחַד.

בֵּא רְאֵה, אֲשֶׁר רוּחַ מֵיָם וְעֶפְרוֹ, כְּלָם אַחֲזִיזִים זֶה בְּזֶה וּקְשׁוּרִים זֶה בְּזֶה, וְאֵינִי בֵּהֶם פְּרוּד. וְהַעֲפָר הַזֶּה, כִּשְׁהוּא מוֹלִיד אַחֲרֵי כֵּן, לֹא מֵתְקַשְׁרִים זֶה בְּזֶה כְּאוֹתָם עֲלִיּוֹנִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית ב') וּמִשָּׁם יִפְרָד וְהָיָה לְאַרְבַּעָה רְאשִׁים, בְּאֵלֶּה הָיָה פְּרוּד.

כְּשׁוּם שֶׁהָרִי הַעֶפְרוֹ, כִּשְׁהוּא מוֹלִיד בְּכַח שֶׁלְשֵׁת הַעֲלִיּוֹנִים, מוֹצִיא אַרְבַּעָה נְהוֹרוֹת שְׁשָׁם נִמְצְאוֹת אֲבָנִים יְקָרוֹת, וְהֵם בְּמִקוֹם אֶחָד, שְׂכָתוֹב שֵׁם הַבְּדֻלַח וְאֶבֶן הַשֵּׁהָם. וְאוֹתָן אֲבָנִים יְקָרוֹת הֵן שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה, וְהֵן לְאַרְבַּעָה צְדָדֵי הָעוֹלָם כְּגַד שְׁנַיִם עֶשֶׂר שְׂבָטִים, שְׂכָתוֹב (שְׁמוֹת כח) וְהָאֲבָנִים תְּהִינָן עַל שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה עַל שְׁמוֹתָם. וְשְׁנַיִם עֶשֶׂר הַבְּקָר הֵלְלוּ שֵׁהָם תַּחַת הַיָּם.

בֵּא רְאֵה, כָּל אַרְבַּעַת הַצְּדָדִים הַעֲלִיּוֹנִים שֶׁאֲמַרְנוּ, אֵף עַל גַּב שְׁנִקְשָׁרִים זֶה בְּזֶה, וְהֵם הַקִּיּוֹם שֶׁלְמַעַלָּה וּמַטָּה, קִיּוֹם שֶׁל הָעוֹלָם יוֹתֵר הוּא הָרוּחַ, מְשׁוּם שֶׁהַכֹּל עוֹמֵד בְּגִלְלוֹ, וְנִפְשׁ לֹא עוֹמֵדֵת אֵלָּא בְּרוּחַ, שֶׁאֵם נִגְרַעַת הָרוּחַ אֶפְלוּ רָגַע אֶחָד, אֵינִי הַנֶּפֶשׁ יְכוֹלָה לְהַתְקַיֵּם.

כְּשׁוּם שֶׁהָרִי הַעֶפְרוֹ, כִּשְׁהוּא מוֹלִיד בְּכַח שֶׁלְשֵׁת הַעֲלִיּוֹנִים, מוֹצִיא אַרְבַּעָה נְהוֹרוֹת שְׁשָׁם נִמְצְאוֹת אֲבָנִים יְקָרוֹת, וְהֵם בְּמִקוֹם אֶחָד, שְׂכָתוֹב שֵׁם הַבְּדֻלַח וְאֶבֶן הַשֵּׁהָם. וְאוֹתָן אֲבָנִים יְקָרוֹת הֵן שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה, וְהֵן לְאַרְבַּעָה צְדָדֵי הָעוֹלָם כְּגַד שְׁנַיִם עֶשֶׂר שְׂבָטִים, שְׂכָתוֹב (שְׁמוֹת כח) וְהָאֲבָנִים תְּהִינָן עַל שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה עַל שְׁמוֹתָם. וְאֵלֶּיךָ תִּרְיָסֵר בְּקָר, דְּאֵינִי תִרְיָסֵר, וְאֵינִי לְאַרְבַּע סְטָרֵי עֲלֵמָא, לְקַבִּיל תִּרְיָסֵר שְׂבָטִין, דְּכַתִּיב, (שְׁמוֹת כ"ח) וְהָאֲבָנִים תְּהִינָן עַל שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה עַל שְׁמוֹתָם. וְאֵלֶּיךָ תִּרְיָסֵר בְּקָר, דְּאֵינִי תַּחַת יַמָּא.

הָא חֲזִי, כָּל אַרְבַּעָה סְטָרֵין עֲלֵאִין דְּקַאמְרָן, אֵף עַל גַּב דְּמֵתְקַשְׁרָן דָּא בְּדָא, וְאֵינִי קִיּוּמָא דְלַעִילָא וְתַתָּא, קִיּוּמָא דְעֲלֵמָא וְתִיר וְרוּחַ, בְּגִין דְּכָלָא קִיּוּמָא

בְּלָא עֶפְרוֹ, לִית זָהָב וְכֶסֶף וְנֶחֱשֶׁת, דְּהָא כָּל חַד וְחַד אוֹזִיף לְחַבְרִיָּה מְדִילִיָּה, לְאַתְקַשְׁרָא דָּא בְּדָא. וְאַתְאַחֲדֵי עֶפְרוֹ בְּכֻלְהוּ, בְּגִין דְּתִרִין סְטָרִין אַחֲדָן לִיָּה, אֲשָׁא וּמִיָּא. וְרוּחָא אַתְקָרִיב בֵּיה, בְּגִין אֵלֶּיךָ תִּרִין וְעִבִיד בֵּיה עִבִידֵתָא.

אֲשֶׁתִּכַּח, דְּכַד אַתְחַבְר עֶפְרוֹא בְּהַדִּיָּהוּ, עִבִיד וְאוֹלִיד עֶפְרוֹא אַחֲרֵינִין, כְּגוּוֹנָא דְלַהוּן. כְּגוּוֹנָא דְזָהָב, אוֹלִיד עֶפְרוֹא סוּסְפִיתָא יְרוּקָא, דְּאִיהוּ כְּגוּוֹנָא דְדְּהָבָא מִמֶּשׁ. כְּגוּוֹנָא דְכֶסֶף, אוֹלִיד עוֹפְרוֹת. כְּגוּוֹנָא דְנֶחֱשֶׁת עִילָאָה, אוֹלִיד קְסִיטְרָא דְאִיהוּ נֶחֱשֶׁת זוּטָא. כְּגוּוֹנָא דְבְרוֹז, אוֹלִיד בְּרוֹז, וְסִימָנָךְ (מְשָׁלִי כ"ז) בְּרוֹז בְּבְרוֹז יַחַד.

הָא חֲזִי, אֲשֶׁר רוּחַ מֵיָם וְעֶפְרוֹ, כִּלְהוּ אַחֲדָן דָּא בְּדָא, וְאַתְקַשְׁרָן דָּא בְּדָא. וְלֹא הוּי כְּהוּ פְרוּדָא. וְעֶפְרוֹ דָּא, כְּדֵ אִיהוּ אוֹלִיד לְבַתֵּר, לֹא מֵתְקַשְׁרָן דָּא בְּדָא כְּאֵינִי עֲלֵאִי, כְּמָה דְאַתָּ אֲמַר, (בראשית ב') וּמִשָּׁם יִפְרָד וְהָיָה לְאַרְבַּעָה רְאשִׁים, בְּאֵלֶּיךָ הוּי פְרוּדָא.

בְּגִין דְּהָא עֶפְרוֹ, כְּדֵ אִיהוּ אוֹלִיד בְּחִילָא דְתַלַּת עֲלֵאִי, אֵפִיק אַרְבַּעָה נְהוֹרִין, דְּתַמָּן מִשְׁתַּפְּחִי אֲבָנֵי יְקָר, וּבְאַתֵּר חַד אֵינִי, דְּכַתִּיב שֵׁם הַבְּדֻלַח וְאֶבֶן הַשֵּׁהָם. וְאֵלֶּיךָ תִּרְיָסֵר אֵינִי תִרְיָסֵר, וְאֵינִי לְאַרְבַּע סְטָרֵי עֲלֵמָא, לְקַבִּיל תִּרְיָסֵר שְׂבָטִין, דְּכַתִּיב, (שְׁמוֹת כ"ח) וְהָאֲבָנִים תְּהִינָן עַל שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה עַל שְׁמוֹתָם. וְאֵלֶּיךָ תִּרְיָסֵר בְּקָר, דְּאֵינִי תַּחַת יַמָּא.

הָא חֲזִי, כָּל אַרְבַּעָה סְטָרֵין עֲלֵאִין דְּקַאמְרָן, אֵף עַל גַּב דְּמֵתְקַשְׁרָן דָּא בְּדָא, וְאֵינִי קִיּוּמָא דְלַעִילָא וְתַתָּא, קִיּוּמָא דְעֲלֵמָא וְתִיר וְרוּחַ, בְּגִין דְּכָלָא קִיּוּמָא

וסוד זה פתוב (משלי יט) גם בלא דעת נפש לא טוב. נפש בלי רוח אינה טוב, ולא יכולה להתקיים. ובא ראה, אותם שנים עשר שאמרנו, שהם שנים עשרה אבנים, הם שנים עשר בקר שתחת הים. משום כך נטלו אותם שנים עשר נשיאים (במדבר ז) כל הבקר לעלה שנים עשר פרים וגו'. והכל הוא סוד עליון, ומי שישגיח בדברים הללו, ישגיח בסוד החכמה העליונה, שהעקר של הכל בה.

אמר רבי שמעון, מה שאמר רבי חזקיה, שכשברא הקדוש ברוך הוא את האדם, מעפר המקדש שלמטה נברא, ומעפר המקדש שלמעלה נתנה בו נשמה, וכמו שכשנברא מהעפר שלמטה התחברו בו שלשה צדדים יסודות העולם, כך גם כשנברא מן העפר שלמעלה התחברו בו שלשה יסודות של העולם והשתלם האדם, והינו שכתוב (תהלים לב) אשרי אדם לא יחשב ה' לו עון ואין ברוחו רמיה. אימתי לא יחשב ה' לו עון? בזמן שאין ברוחו רמיה.

בא ראה, משה נתקן יותר מהאבות, משום שדבר עמו הקדוש ברוך הוא, מדרגה יותר עליונה מכלם, ומשה מפנים בית המלך העליון הנה, ועל זה פתוב וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב וגו', והרי בארנו את הדברים.

כִּן אמר לבני ישראל אני ה' והוצאתי אתכם. רבי יהודה אמר, פסוק זה הוא הפוך, שכתוב והוצאתי אתכם מתחת סבלת מצרים בראשונה, ואחר כך והצאתי אתכם מעבודתם, ואחר כך וגאלתי אתכם. הנה לו לומר מתחלה וגאלתי אתכם, ואחר כך

בגיניה, ונפשא לא קיימא אלא ברוחא, דאי גרע רוחא אפילו רגעא חדא, נפשא לא יכולת לאתקיימא, ורזא דא פתיב, (משלי י"ט) גם בלא דעת נפש לא טוב. נפשא בלא רוחא לאו איהו טוב, ולא יכלא לאתקיימא.

והא חזי, אינון תריסר דקאמרן, דאינון תריסר אבנין, אינון תריסר בקר, דתחות ימא. בגין כך, נטלו אינון תריסר נשיאים, (במדבר ז) כל הבקר לעלה שנים עשר פרים וגו'. וכלא רזא עלאה הוא, ומאן דישגח במלין אלין, ישגח ברזא דחכמתא עלאה, דעקר דכלא ביה.

אמר ר' שמעון, הא דאמר ר' חזקיה, דכד ברא קדשא בריך הוא לאדם, מעפרא דמקדשא דלתתא אתברי, מעפרא דמקדשא דלעילא אתזיהיב ביה נשמתא. כמה דכד אתברי מעפרא דלתתא, אתחברו ביה תלת סטרי יסודי עלמא. הכי נמי כד אתברי מעפרא דלעילא, אתחברו ביה תלת סטרי יסודי עלמא, ואשתלים אדם. והיינו דכתיב, (תהלים ל"ב) אשרי אדם לא יחשב יי' לו עון ואין ברוחו רמיה. אימתי לא יחשב יי' לו עון, בזמן דאין ברוחו רמיה.

הא חזי, משה אשתלים יתיר מאבהו, בגין דמליל עמיה קדשא בריך הוא, מדרגא עלאה יתיר מכלהו, ומשה פנימא דבי מלפא עלאה הוה, ועל דא כתיב, וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב וגו', והא אוקימנא מלי.

כִּן אמר לבני ישראל אני יי' והוצאתי אתכם. (שמות ז) רבי יהודה אמר, האי קרא אפכא הוא, דכתיב והוצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים בקדמיתא, ולבתר והצאתי אתכם מעבודתם, ולבתר וגאלתי אתכם, הוה ליה

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלִּיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בואו וטלו חלק בהפצת הזוהר הקדוש

רוצים ארוקרי אידיד? ארעניק אמנה אבר מצובה? אחמנה?
אמנה ביום הפואדנה? וכדומה..

סט זוהר היומי 6 חלקים
בכריכה קשה

